

*Seria Karl May***Ciclul Winnetou**

1. Winnetou vol 1 - Omul preriilor
 2. Winnetou vol 2 - Detectiv
 3. Winnetou vol 3 - Testamentul
 4. Cacealmaua (Printul petrolului)
 5. Mustangul negru (Corcitură)
- *

Ciclul Old Surehand

1. Old Surehand
 2. Secretul lui Old Surehand
 3. Secretul țigăncii
 4. Insula giuvaerelor
- *

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
 2. Omul cu 12 degete
 3. Răzbunarea
- *

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
 2. La turnul Babel
 3. Sub aripa morții
 4. Prăbușirea
- *

Testamentul incasului

*

Pirat și corsar (Caiman + Surcouf corsarul)

Volume în pregătire

Ciclul De pe tron la eșafod

Karl May

MUSTANGUL NEGRU

AUTOR: Karl May,

Titlu original: Der Schwarze Mustang

Titlu: Mustangul Negru

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-746-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, KARL

Mustangul negru / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-746-8

821.112.2

Mustangul Negru

1. Metisul

Era o furtună groaznică și o ploaie deasă biciuia pădurea seculară. Vârfurile brazilor se apleau adânc, șiroaie de apă se scurgeau de pe tulpiile uriașe și se uneau la rădăcini, întâi în pârâiașe, devenind apoi râuleț din ce în ce mai mari, care se aruncau din stâncă, în stâncă, făcând nenumărate cascade, spre prăpastie, ca apoi, jos, în valea îngustă, să fie înghițite de fluviul peste măsură de umflat. Se făcuse noapte. Dincolo de prăpastie, în fiecare clipă bubuia câte un tunet mânos și ploaia cădea atât de des, încât, oricât de puternic lumina fulgerul de fiecare dată, nu se putea zări la cinci pași.

În grozitoarea furtună pătrunse până sus, în pădurea seculară și peste stâncile fluviului, totuși nu ajunsese până în prăpastie, unde uriașii brazi stăteau neclintiți în întunericul nopții. Nici acolo însă nu era liniște, căci apele fluviului vâjâiau și mugeau atât de furios, încât numai o ureche neobișnuit de fină ar fi putut auzi că doi călăreți singuratici veneau în susul apei. De văzut însă nu-i putea vedea nimenei.

Dacă ar fi fost ziua, fără îndoială că cei doi ar fi atras asupra lor privirea uimită a oricărui trecător și nu atât prin îmbrăcămîntea sau echipamentul lor, cât prin faptul că amândoi erau de o înălțime înfricoșătoare. Ar fi trebuit să cauți mult și bine în toată lumea ca să mai găsești alți doi la fel de lungi și de uscați.

Unul dintre ei era blond-deschis, cu capul mic, nespus de caraghios pentru înălțimea sa. Între doi ochi mici ca de șoricel, avea un născu cârn, care ar fi stat mult mai bine pe față unui copilaș de patru ani și care, în nici un caz, nu se potrivea cu gura nesfărșit de largă, aproape de la o ureche la alta. Omul n-avea barbă și lipsa asta părea să fie din naștere, căci peste față lui netedă ca de femeie, mai mult decât sigur, briciul nu treceuse niciodată. Purta o bluză de piele ce îi atârna de pe umerii înguști ca o manta legată în falduri, pantaloni strâmți peste niște picioare de cocostârc, cizme până la genunchi și o pălărie de paie, a cărei margine se pleoștise, iar ploaia, ce nu mai contenea, curgea în jurul ei în șiroaie. În spate îi atârna, întoarsă cu gura în jos, o armă cu două țevi. Calul pe care călărea era o globă voinică

și ciolănoasă ce avea cu siguranță cincisprezece primăveri în urma sa, dar care, după toate semnele, mai avea de trăit tot aşa de zdravănă, încă pe-atâta.

Celălalt călăreț avea părul închis și purta o căciulă ponosită. Fața îi era foarte lungă și îngustă și, tot aşa, foarte lungi și înguste îi erau nasul, gura și mustața, un fir de ată ale cărei capete aproape că le puteai lega după urechi. Corpul lui de peste doi metri, era, invers ca la tovarășul său de drum: strâmt în partea de sus și foarte larg jos. Din pricina aceasta pantalonii ce-i purta erau foarte largi și cu multe cute, iar haina de pâslă extrem de îngustă. Și el avea o armă cu două țevi. Că amândoi mai aveau câte un revolver și câte un cuțit, asta se înțelege de la sine. El călărea un mustang de nădejde, a cărui zi de naștere se repetase cam tot de atâtea ori ca și a celuilalt cal.

Nici unul dintre cei doi călători nu se plângea nici de drum, nici de ploaia torențială. Ca să caute și să găsească drumul, ei se lăsaseră în seama cailor lor ageri și experimentați; iar în ce privește ploaia, nici nu le păsa, pentru că dincolo de piele nu le putea pătrunde, iar de acolo trebuia oricum să se scurgă.

Cu toate tunetele și fulgerele neîntrerupte și cu toată apropierea pri-mejdiaosă de malurile fluviului răscolut și zbuciumat, ei vorbeau nepăsători, de parcă ar fi călătorit în lumina zilei, pe o câmpie întinsă și înso-rită.

Cine i-ar fi putut însă vedea s-ar fi mirat că cei doi călători, cu tot întunericul, se observau foarte atent, căci se cunoșteau numai de o oră și în Vestul Sălbatic o neîncredere inițială este întotdeauna un lucru de înțeles. Se întâlniseră puțin după căderea nopții și începutul furtunii, în susul fluviului. Atunci au aflat că amândoi voiau să ajungă chiar în aceeași zi la Firwood-Camp¹ și se înțelegea de la sine că nu erau să călătorească singuri, ci împreună.

Despre numele și situația lor nu se întrebaseră, căci con vorbirea ce-o avuseseră până acum fusese despre chestiuni străine de persoanele lor. Deodată răsună un trăsnet bubuitor, cu prelungiri numeroase și fulgere repetitive izbucniră orbitoare peste abisul îngust. Atunci cărnul cel blond exclamă:

— Bless my soul!². A dracului furtună! Ca acasă, la moștenirea Timpe!

La ultimele cuvinte, celălalt opri involuntar calul și deschise gura ca să

1 - Tabăra din pădurea de brazi (engleză, n.t.)

2 - Vai de mine! Doamne Dumnezeule! (engleză, n.t.)

MUSTNAGUL NEGRU 7

pună repede o întrebare. Se răzgândi însă și-și mâna calul mai departe. Își amintise că la Vest de Mississippi nu trebuie să fii neprevăzător.

Con vorbirea fu continuată, bineînteleș cam monosilabic, după cum îngăduiau locul și situația. Fluviul făcea o cotitură adâncă spre partea unde se aflau cei doi călăreți, în acest loc, apa surpase malul. Calul celui blond nu putu să ocolească repede, lunecă pe pământul subrezit și se prăvăli; din fericire nu prea adânc. Călărețul îl smuci în sus, îi dădu pinteni și, cu o săritură îndrăzneață, fu din nou pe pământ zdravăn.

— Good god!³, zise el. Sunt destul de ud de ploaie; ce-mi mai trebuia și-o astfel de baie? Puteam să mă înc. Aproape ca atunci, la moștenirea Timpe!

Își luă o distanță sigură de fluviu și călări înainte. Tovarășul său îl urmă în tacere o vreme, apoi întrebă:

— Moștenirea Timpe? Ce nume-i ăsta, sir?

— Nu știți? fu răspunsul.

— Nu.

— Hm! Extraordinar! Toți cunoșcuții și prietenii mei îl știu!

— Uitați că e mai puțin de o oră de când ne-am văzut pentru prima oară?

— Adevărat! Atunci negreșit că nu puteți ști ce este moștenirea Timpe.

Poate însă c-o să aflați.

— Poate?

— Da, dacă rămânem mai mult timp împreună.

— Și dacă aș afla-o chiar de pe acuma, sir?

— Acum? De ce?

— Pentru că eu mă numesc Timpe.

— Ce? Cum? Vă numiți Timpe? Timpe e numele dumneavoastră?

— Da.

— Wonderful!⁴ Caut un Timpe de ani și ani, pretutindeni, peste toți munții și în toate văile, la răsărit și la soare-apune, ziua și noaptea, prin arșiță și prin ploaie, iar acum, după ce-mi pierdusem de mult speranța să-l găsesc, călărește pe furtuna astă lângă mine și aproape să mă lase să mă înc în frumusețea astă de fluviu, fără să-mi spună cine e!

— Mă căutați pe mine? întrebă însoțitorul său uimit. De ce?

— Ei! Pentru moștenire! Pentru ce alta?

— Moștenire? Hm! Dar cine sunteți, în definitiv, sir?

3 - Doamne, Doamne! (engleză, n.t.)

4 - Minunat! (engleză, n.t.)

— Sunt tot un Timpe.
— Tot un Timpe? De unde?

— De dincolo.
— Din Germania?
— Desigur! Poate un Timpe să se nască în altă parte?
— Totuși se poate, căci eu, de exemplu, m-am născut aici, în Statele Unite.
— Dar din părinți germani?
— Tatăl meu a fost german.
— Astfel că limba germană vă este cunoscută?
— Da.
— Ei, atunci vorbește germană când ai un german în fața ta.
— Ei, *sir*, mai domol, mai domol! Că doar n-am știut că ești german!
— Dar acum știi. Sunt german, sunt adică un Timpe și cer ca germanul să vorbească cu mine nemțește.

— În ce oraș te-ai născut?
— Mă trag din Hof, din Bavaria.
— Aici nu prea ne potrivim, căci eu mă trag din Plauen, din Voigtland.
— Oho! Nu ne potrivim? Și tatăl meu se trage din Plauen și s-a mutat de acolo în Hof.

Bărbatul cel brun își opri calul. După un trăsnet puternic, ploaia înceta-se deodată și norii fuseseră împărățiați de furtună. Printre ei, se vedea, deasupra, pete senine, albastre, de cer și cei doi bărbați putură să-și cerceze reciproc figurile.

— S-a mutat din Plauen în Hof? întrebă el. Atunci desigur că nu-i numai posibil ci și foarte probabil că suntem rude. Ce-a fost tatăl dumitale?

— Armurier și eu tot aşa.
— Se potrivește, se potrivește! Asta e o întâlnire miraculoasă! Dar să nu ne oprim aici, furtuna poate să se întoarcă cu ușurință și mai avem înainte partea cea mai grea a văii; să întrebuiuți pentru ea vremea îmbunătățită de acum. O să putem vorbi mai bine mai încolo, când vom ajunge la locul hotărât. Așadar, haide, sir sau vere, dacă așa-ți place mai mult!

Ei călăriră mai departe. Valea deveni curând atât de îngustă că rămase numai puțin spațiu între fluviu și peretele vertical al stâncii. Și acest spațiu nu era acoperit cu ierburi, ci cu o mulțime de tufișuri printre care caii erau mereu siliți să treacă. Dacă furtuna n-ar fi încetat și ar fi rămas întunecimea de mai înainte, le-ar fi fost imposibil să meargă mai departe.

Așa a fost o bună bucată de drum, până când valea se lărgi iarăși, ca după o jumătate de oră să formeze din nou un defileu îngust, de data asta

nu atât de lung, ajungând foarte curând la locul numit Firwood-Camp, pentru că aici nu existau decât brazi, ce se ridicau spre cer ca niște uriași.

Aici se încreușau două văi în unghiul drept: valea fluviului, pe care veniseră în jos cei doi Timpe și o alta, prin care calea ferată în construcție încerca să urce înălțimea muntelui. *Camp* înseamnă tabără și cei doi călăreți văzură că e neîndoioinic una dintre acestea, cu tot întunericul nopții ce începuse să se așternă încă de când mai erau în defileu.

Acolo zăcea o mulțime de copaci uriași doborăți, din trunchiurile căror se făcea scânduri, din crăcile puternice, scări pentru tren; rămășița furnizând lemnul necesar pentru foc. Podul de peste fluviu era aproape gata și în apropierea lui se găsea joagărul, ale căruia ferăstraie trebuiau să răzbească masele de lemne. Mai încolo se căasca, neagră, o carieră minată în stâncă, de unde se luau pietrele cubice necesare fundațiilor, iar la stânga se ridicau mai multe case din bârne cojite și din scânduri, care serveau la adăpostirea oamenilor, a uneltelelor și a rezervelor de alimente.

Una dintre aceste barăci, numită „hanul”, era din cale afară de lungă și largă. Cele patru hornuri care dominau acoperișul și numeroasele ferestre, acum luminate, lăsau să se presupună că aici se adăposteau lucrătorii ce se aflau în „Camp”. Din această cauză cei doi musafiri se îndreptără într-acolo.

Încă de departe auziră un zgromot puternic de voci și, cu cât se apropiau mai mult, se simtea un aer tot mai încărcat de mirosul de rachiu. Descălecără și legără caii de tărușii bătuți probabil în acest scop lângă ușă și tocmai voiau să intre, când ieși afară un bărbat care strigă celor dinăuntru: „Trenul șantierului trebuie să vină foarte curând; merg să primesc poșta și mă întorc imediat. Poate că aduce ceva nouă și chiar jurnale.”

Omul se uită în sus, zări pe străini, se dădu într-o parte ca să-i lase să ajungă în lumina care ieșea din ușă și-i privi.

— *Good evening, sir*; salută blondul. Suntem uzi până la piele. Există pe aici un loc unde să ne putem usca?

— Da, răspunse el. Sunt astfel de locuri. Cred că nu aparțineți aceluia fel de oameni pe care e mai bine să nu-i lăsăm să intre.

— Nici o grija, *sir*! Suntem oameni cinstiți din Vest, gentlemeni, care n-o să vă facem de rușine, ci o să plătim tot ce-o să primim.

— Dacă cinstea vă e tot atât de mare precum lungimea, atunci sunteți cu siguranță cei mai gentlemeni de sub soare. Hai, intrați înăuntru, la stânga, în camera cea mică și spuneți hangiului că eu, inginerul, am zis că puteți să rămâneți. O să ne revedem curând.

Plecă, iar ei îi urmară invitația.

Interiorul barăcii era format dintr-o singură cameră mare, din care era despărțită o mică parte printre-un perete de scândură, aproape de înălțimea unui om. Erau acolo o mulțime de mese sărăcăcioase, cu bânci prinse în pământ, iar între ele și peretei se aflau paturi mari, umplute mai ales cu iarbă uscată și fân. Patru vetre în care ardeau focuri mari aduceau o oarecare lumină; lămpi sau lumânări nu existau și din această cauză toate persoanele și obiectele, văzute în pâlpâitul flăcărilor, păreau cuprinse de neliniște, într-o mișcare fantomatică.

Cei două sute de lucrători ai căii ferate stăteau la mese sau se ghemuiau în culcușuri. Erau oameni mărunci, cu cozi lungi, cu fețe galbene, cu pomeții obrajilor scoși în afară, cu ochii oblici; ei se uită înmormuriți spre ambele făpturi nemaipomenite de lungi.

— Ptiu drace! Chinezi! Asta puteam să ne-o închipuim, căci se simte de afară! zise brunul. Vino repede în camera cea mică, unde aerul e probabil mai respirabil!

În această despărțitură erau câteva mese de scânduri, la care însă fumau și beau lucrătorii albi, bărbați solizi, deprinși și cu asprimea vremii, dintre care unii avuseseră desigur un trecut mai bun; alții, însă, veniseră aici tocmai pentru a nu mai fi văzuți prin Est. Convorbirea lor foarte zgomotoasă amuți imediat când văzură pe cei doi oaspeți și-i urmăriră cu privirile uimițe până la tejgheaua în spatele căreia hangiul umbla cu nenumărate sticle și pahare.

— *Rail-riders?*⁵ întrebă el în timp ce le răspunde la salut dând din cap.

— Nu, *sir*, răspunse blondul. N-avem intenția să micșorăm câștigul acestor gentlemeni. Suntem oameni din Vest și căutăm un foc la care să ne putem usca. Inginerul ne-a trimis la dumneavoastră.

— Puteți să plătiți? se informă el în timp ce parcurgea cu o privire ascuțită și cercetătoare fețele lor cele lungi.

— Da.

— Atunci veți avea tot ce vă trebuie, mai târziu chiar și un culcuș bun, separat, colo în spatele lăzilor și butoielor. Așezați-vă acolo, la masa de lângă vatră, unde e căldură destulă; cealaltă e pentru funcționari și gentlemani mai de soi.

— *Well!* Așadar ne socotești niște gentlemani mai de jos. Nu face nimic. Adă-ne pahare, apă fierbinte, zahăr și rom! Vrem să ne încălzim și pe dinăuntru!

Se așezără la masa destinată lor, care se afla atât de aproape de foc,

încât costumele lor ude se uscară repede; primiră cele cerute și-si făcăru un grog. Lucrătorii albi auziseră că n-au să se teamă de nici o concurență și își continuă mulțumiți convorbirea întreruptă.

La masa destinată funcționarilor și „gentlemenilor mai de soi” stătea o singură persoană, un Tânăr, care nu părea să fi împlinit nici treizeci de ani, îmbrăcat ca un vânător alb, dar care nu aparținea rasei, lucru care se observa după culoarea pielii sale și după conformația figurii. Era un metis, una dintre acele corcicuri care, pe lângă caracteristicile corporale avantajoase, mai moșteneau și din defectele morale ale părinților de rase diferite. Membrele sale erau puternice și mlădioase, ca ale unei pantere și trăsăturile feței peste măsură de inteligente; dar ochii săi întunecați stăteau ascunși, la pândă, sub genele și sprâncenele stufoase, ca ochii unei pisici pândind o pradă. El nu păru să dea nici o atenție celor doi străini; lăsa totuși să-i zboare privirea pe furis către ei și-si plecă urechea să audă cam ce vorbesc.

Urmărea să descopere ce intenție îi adusese în această regiune și dacă voiau, sau nu, să rămână acolo. Spre regretul lui, nu înțelegea nici una din vorbele lor, cu toate că discutau destul de tare, căci foloseau o limbă pe care n-o cunoștea: germana.

După ce-și umplură paharele, le ciocniră și le goliră până la fund. Brunul și-l puse pe-al său înainte și spuse:

— Așa! Asta a fost o urare de bun-sosit, căci amândoi o merităm și acum o să revenim la discuția noastră. Deci ești armurier ca și tatăl dumitale? Să ne închipuim deci că suntem într-adevăr rude, căci, să-ți spun deschis, încă nu știu dacă trebuie să mă consider rudă cu dumneata!

— De ce nu?

— Din cauza moștenirii.

— Cum adică?

— Am fost înșelat cu ea!

— La fel ca și mine!

— Adevarat? Nici dumneata n-ai primit nimic?

— Nici o lețcaie!

— Dar s-a plătit totuși o sumă importantă din moștenire!

— Da, la moștenirea Timpe din Plauen! Dar nu mie, deși sunt un Timpe tot atât de veritabil ca și dumneata.

— Permite-mi să cercetez puțin cât ești de veritabil. Care e numele dumitale întreg?

— Kasimir Obadja Timpe.

— Al tatălui dumitale?

— Rehabeam Zacharias Timpe!

Câți frați a avut tatăl dumitale?

— Cinci. Cei trei mai tineri au plecat în America. Credeau că o să se îmbogătească repede, pentru că acolo se cereau multe arme. Frații erau cu toții armurieri.

— Cum se numea al doilea frate, care a rămas în Plauen?

— Johannes Daniel. A murit și a lăsat doi fii, pe nume Petrus Micha și Marcus Absalom care au moștenit o sută de mii de taleri și i-au primit expediți din orașul Fayette, statul Alabama.

— Perfect! Cu cunoștințele dumitale de locuri și persoane mi-ai dovedit prea bine că-mi ești văr!

— Oh, pot să dovedesc și mai bine. Din fericire mi-am putut păstra actele și dovezile mele; le port la inimă. Pot să ţi le...

— Acum nu, acum nu; poate mai târziu; îl întrerupse Hasael din vorbă. Am încredere în tine. Poate știi și de ce cei cinci frați și fiili lor purtau cu toții nume biblice?

— Da! Era un vechi obicei în familie, de la care nu s-a abătut nimeni.

— Adevarat! Și această datină poate fi cu atât mai ușor respectată aici, pentru că și americanii preferă un astfel de nume. Tatăl meu era al treilea frate; el se numea David Makkabäus și a rămas la New York. Numele meu este Hasael Benjamin. Cei doi mai tineri s-au dus mai departe în țară și s-au stabilit în Fayette, statul Alabama. Pe cel mai mic îl chama Josef Habakuk; el muri acolo fără copii și a lăsat o mare moștenire. Al patrulea frate, Tobias Holofernes, muri în același oraș; fiul său mic, Nahum Samuel, este pungașul.

— Cum aşa?

— Cum? N-ai știut? Nu există alte bănuieri. Tata a schimbat la început scrisori cu cei doi frați ai lui din Fayette, însă puțin câte puțin acestea au încetat, până ce aproape că au uitat unul de altul. Distanțele în Statele Unite sunt așa de mari, încât chiar frații se pierd din vedere. După moartea tatii, am condus eu afacerea mai departe, cu chiu cu vai, fără să-mi scot mai mult decât pentru existență. Atunci m-am întâlnit la Hoboken cu un german; era un emigrant și venea din Plauen în Voigtland. M-am interesat, desigur, de rudele mele de acolo și am aflat, spre mirarea mea, că au moștenit peste o sută de mii de taleri de la unchiul Habakuk din Fayette, iar eu nimic. Am crezut că să mă lovească damblaua. Aveam și eu de cerut partea mea și scrisese zece sau chiar mai multe scrisori la Fayette, dar nu primii nici un răspuns. Atunci mi-am vândut prăvălia și am pornit-o într-acolo.

— Foarte bine, foarte bine, dragă vere! Ei și urmarea?

— N-a fost nici o urmare, căci pasărea s-a făcut nevăzută; zburase.

— Care pasăre?

— Astă poți să ţi-o închipui și dumneata. În Fayette s-a crezut că bătrânelul Josef Habakuk lăsase o situație bună, dar nu s-a bănuit că ar fi fost atât de bogat. Probabil că zgârcenia l-a oprit să-o arate. Fratele său, Tobias Holofernes, murise foarte sărac încă înaintea sa și el luase în prăvălie pe fiul acestuia, nepotul său Nahum Samuel. Acesta este hoțul. N-a avut totuși încotro și a trimis la Plauen o sută de taleri, dar cu restul de bani s-a făcut nevăzut, ca și cu suta de mii de taleri, care trebuia să-mi revină mie.

— Și cu ai mei probabil la fel?

— Desigur!

— Ticălosul! Tata s-a mutat din Plauen pentru că s-a dușmănit aprig cu fratele său tot din cauza concurenței. Dușmănia lor crescă tot mai mult, cu toată depărtarea, aşa încât nici unul nu voia să audă și să știe de celălalt. Între timp, tata a murit, ca și fratele său din Plauen. Mai târziu îmi scriseră fiili acestuia că ar fi moștenit de la unchiul Habakuk din America o sută de mii de taleri. Plecai imediat la Plauen ca să mă informez. Aici se ajunse, bineînțeles, foarte departe. Amândoi verii mei nu erau altfel numiți decât moștenitorii Timpe. Lichidără prăvălia și trăiau ca prinții. Am fost foarte bine primit și-a trebuit să rămân la ei câteva săptămâni. Despre vechea dușmănie nu s-a pronunțat nici un cuvânt, dar tot atât de puțin putui afla ceva mai precis și mai sigur despre unchiul Josef Habakuk și moștenirea sa. Verii îmi arătară bogățile lor, dar de partea mea nu păreau să țină socoteală. Atunci am terminat-o cu ei: am vândut prăvălia, m-am întors în America și firește că de la New York m-am îndreptat direct spre orașul Fayette.

— Ei și acolo? Ce-ai găsit acolo?

— Ca și dumneata, nimic, numai că au și râs de mine. Mi s-a spus că Timpe de acolo n-ar fi fost niciodată bogăți.

— Prostii! Înțelegeai pe atunci englezete?

— Nu!

— Atunci te-au dus de nas ca pe un neamț. Ce-ai făcut apoi?

— M-am îndreptat spre St. Louis, unde m-am angajat la Henry, descoperitorul celebrei carabine „Henry” cu douăzeci și cinci de cartușe, am căutat să învăț din arta sa cât am putut mai mult. Într-o bună zi au venit în prăvălie, din orașul Napoleon din Arkansas și Mississippi, niște vânători de prerie, care aveau nevoie de mine ca armurier. Ei nu m-au lăsat de fel până n-am plecat cu ei spre Felsenbergen. Astfel am devenit westman.

— Și ești mulțumit cu schimbarea asta?

Respect Da Bineînțeles, mult mai bine mi-ar fi convenit dacă mi-aș fi primit cei o sută de mii de taleri și aş fi putut trăi „în dulce jubilo”, ca și moștenitorii Timpe.

— Hm! Poate că asta s-ar mai putea realiza.

— Cam greu! Mai târziu mi-a venit ideea că totuși bătrânul Josef Habakuk a putut fi atât de bogat și că nepotul său Nahum Samuel putuse să-șteargă cu banii. L-am căutat pe ultimul mai mulți ani, dar în zadar, după cum ți-am mai spus.

— Eu la fel și tot zadarnic, dar numai până în curând, când am dat de urma lui.

— Urma lui? Cum? Adevărat? strigă Kasimir, în timp ce sări atât de repede de pe scaun, încât cei prezenți devinări atenții și-să îndreptără privile spre ei.

— Fii liniștit, tacă! amenință Hasael! Nu trebuie să te aprinzi așa de repede. Am auzit dintr-o gură ce nu poate fi dezmințită că un anume Nahum Samuel Timpe, mai înainte armurier și acum peste măsură de bogat, locuiește în Santa-Fé!

— În Santa-Fé, aproape de aici? Atunci hai acolo, numaidecăt, amândoi, dumneata și eu!

— Sunt de aceeași părere, vere. Era, firește, de datoria mea să-l cauți și să-l silesc la restituirea, banilor ca și la dobândă. Că asta o să fie greu, chiar foarte greu, nu mi-am ascuns-o și de aceea mă bucură că te-am găsit, căci în doi va fi mai ușor. Să dăm peste el în așa fel, încât de teamă că vom da pe față fapta-i rușinoasă, să numere pe dată banii. Suntem oameni din Vest și-l amenințăm cu legea preriei. Nu-i așa?

— Nu mai începe vorbă! consimți Kasimir foarte zelos. Ce noroc că te-am găsit pe dumneata! Dar nu-i o prostie, vere, să ne spunem dumneata, când suntem rude atât de apropiate și legați de aceeași soartă?

— Și mie mi se pare.

— Atunci să fim frați, să ne spunem tu. Nu-i așa? Tu!

— Din partea mea, bine. Iată mâna mea; bate laba. Ne umplem din nou paharele și le golim în sănătatea noastră, pentru reușita întreprinderii noastre. Hai noroc!

— Noroc, vere, sau mai degrabă: noroc, dragă Hasael!

— Noroc! Dar Hasael? Știi, în America se prescurtează numele. Se spune, Jim, Tom, Ben și Bob și nu se pronunță toate silabele, când una singură e de ajuns. Tatăl meu îmi spunea adeseori Has în loc de Hasael și eu

m-am obișnuit așa; zi-mi și tu tot așa!

— Has? Hm! Atunci trebuie să-mi spui și tu Kas, în loc de Kasimir?

— De ce nu?

— Nu sună cam idiot?

— Idiot? Prostii! Sună bine, ascultă-mă pe mine, mie-mi place și cum le-o sună altora mi-e indiferent. Hai, încă o dată noroc, dragă Kas!

— Noroc, Has dragă! În sănătatea lui Has și Kas, noii moștenitori Timpe!

Ciocniră entuziasmată, pe tăcute și încet paharele, ca să nu atragă asupra lor atenția celorlalți consumatori. Apoi Has cel brun spuse:

— Atunci spre Santa-Fé! Dar asta nu se face așa de ușor, căci vom fi siliți la un mare ocol.

— De ce? întrebă Kas, cel blond-deschis.

— Pentru că ar trebui să trecem prin regiunea comanșilor, dacă am luate pe drumul cel mai scurt.

— Parcă n-am auzit că roșii ăștia au dezgropat securea războiului!

— Nici eu; dar indienii sunt războinici chiar în pacea cea mai sigură și veșnică dușmani ai fețelor palide, între timp, m-am întâlnit cu un pedlar⁶, care venea de la ei. Tu știi că indienii nu fac nici un rău unui pedlar, fiindcă au nevoie de el. Acesta spunea că marele comandant de război Tokvi Kava⁷ n-ar fi acuma în tribul său, ci că să ar fi depărtat cu câțiva dintre cei mai buni războinici ai lui, fără să spună încotro.

— Tokvi Kava, vânătorul de scalpuri? Cu cei mai buni războinici? Și fără să spună încotro? Asta înseamnă că se gândește din nou la vreuna din grozăvile lui. Eu nu mă tem aproape deloc de nici un roșu, dar oricât de curajos aș fi, e bine să nu întâlnescă un astfel de individ. Prefer să fac ocol și să ajung mai târziu cu o săptămână la Santa-Fé. Nahum Samuel al nostru nu va fugi a doua oară de-acolo.

— Și chiar dacă va fugi, avem urma lui și desigur că o să-l...

În aceeași clipă fu întrerupt de intrarea inginerului, care mai aducea cu el încă doi oameni. Has și Kas, în inflăcărarea convorbirii lor, trecuseră cu vederea dublul fluierat al unei locomotive. Trenul de serviciu sosise; inginerul îl expediase și acum se înapoia însotit de supraveghetorul său și de magazioner. El dădu din cap, salutând pe cei doi oameni din Vest, apoi cei trei se așezară la masa metisului, destinată „funcționarilor și gentlemanilor mai de soi”. Cerură și ei să le dea grog, apoi corcitura se interesă:

6 - Negustor de mărunțișuri

7 - Mustangul Negru